

Ved

Hedvig Elisabeth Funck
Rasmussens

Jordfæstelse

i Sakskøbing d. 29. December 1920.

Før Talen.

Mel.: Nu hviler Mark og Enge.

Nu Gud ske Lov at Stunden
er sød og blid oprunden;
jeg gaar til Paradis.
Forældre, ej I klage,
men til min Grav ledsage
mig hen med Herrens Lov og Pris.

Før var jeg eders Glæde,
nu sørge I og græde,
da jeg er vel forvart.
Naar I det ret betragte
og paa Guds Visdom agte,
skal eders Taarer tørres snart.

Gud ene Tiden deler;
han saarer og han heler;
han kender smaat og stort;
han intet ondt bestemte
og intet godt forglemte:
alt, hvad han gør, er kærligt gjort.

O, I skal se jeg træder
for Gud i hvide Klæder
med Livets Krone paa;
med Sejrens skønne Palmer,
med Himlens Frydesalmer
for Jesus eders Barn skal staa.

Farvel, farvel, I kære;
den Sorg, I nu maa bære,
skal endes med Guds Pris;
Gud eder selv ledsage;
snart skal vi uden Klage
hverandre se i Paradis.

Efter Talen.

Egen Melodi.

Som Dug paa slagne Enge
saa falder Livets Ord
paa Kristnes Sottesenge;
i Sky da Haabet gror,
og Trøsten over Døden
deraf er Førstegrøden,
forsvunden er derved
al Dødens Bitterhed.

Som Sol gaar ned bag Lunden
i Havet lyseblaar,
i Sommer Aftenstunden,
mens Fugle kvindre smaat,
saa gaar den Sjæl til Hvile
i Færd med sødt at smile,
som føler, i sit Ord
hos os vor Herre bor.

Som let vort Legem gyser
i Sommer Morgengry,
mens Morgenstjernen lyser
og lover Dag paa ny,
mens Sommerdagen gryer
i hvide Morgenskyer,
saa er, med Livets Lys,
vort sidste Kuldegys.

Ved Graven.

Egen Melodi.

Sov sødt, Barnlille,
lig rolig og stille, —
sov sødelig sov
som Fuglen i Skov,
som Blomsterne blunde i Enge.
Gud Fader har sagt:
„Staar, Engle, paa Vagt,
hvor mine de smaa er i Senge.“
